णामभितं सद्यः रूपोप्यवाप्य संयुज्यंते शुचिरविरहोत्कंठिताभिस्सतीभिस्तो त्वं धन्या किमपि दधते सर्व
संपत्समृद्धाः ॥१७॥ अनैवं भावो हि ध्रुवफलाधमत्वमावेदयंति ॥ तथाहि ॥ आ किं चंदतिपरीचया न्या
ज्ञापयोपेत्य मार्गः रूपालानामननुसरणादिभ्य देवाविलेभ्यः गेहे तिष्ठन्कुमतिरलसः कूपकूर्मे
स्वधर्मा किं जानीते भुवनचरितं किं सुखं चोपभुंक्ते ॥१८॥ किंच ॥ व्यापारांतरमुत्सृज्य वीक्ष्यमाणो वधू
मुखं न यो गृहे ब्वेवानि ज्ञाति दीज्ञाति सदुर्मति ॥१९॥ इदं चावधीयतां ॥ इच्छेद्यस्तु सुखं नितवस्तुमव
नौ गच्छेत्सरात्तः सभां कल्याणीं गीरमेवसंसदि वदेत्कार्ये वदध्यात्कृती अत्रैकेशाद्धनमार्जयेद
धिपते रावर्जयेद्वल्लभान्कुर्वीतोपकृतिं जनस्य जनयेत्कस्यापि नापक्रियां ॥२०॥ अन्यच्चेदमवधारणी
यं अयुक्तं युक्तं वा पदमिहितमस्तेन विभुना स्तु यादेता न्नित्यं जडमपि गुरुः तस्य विनुपात विवित्सु नैः
स्पृहं कथमपि समाया मामि नयेत्सकाष्यं तु श्रेदेतिभूतिरहस्येवकथयेत् ॥२१॥ इत्यलं प्रसक्त्यनुप्र
सक्त्या तिदूरतो विमानमानयन्सानंदं सांजलिबंधं च ॥ श्लो० ॥ कृष्णाश्लेषविशेषिता सितरुचेका
लिंदितुभ्यं नमः कुंजेभ्यः श्रितताव कांबुकाणिकापुंजेभ्य एषांजलिः ॥ गोपीभ्यः परिरिप्सया मुरिपो
स्तेषु स्थिताभ्यो नतिर्नापापामिरूपाशितापचनमोवाकानधीधीमहि ॥२२॥ कृष्णानुः ॥ कृतं सवे राम

किंच॥ निवेदितस्सात्वरमासस्त्वाघनीचाहृतस्तापिकिलोदनादेः भक्त्याशनं हृतमवार्जितानां महां हस्तांना
शनमामनंति॥ १२॥ समतसुन्मेधं॥ दाहाणि संनिहितापप्राज्ञै हुतमश्नुते मत्वेषुशीघ्रीरापनित्यहच
येरचेपेपमह्नुतापनतीः॥ १३॥ इति नमहत्कृत्यमदूरमन्यतो विमानं प्रस्थाप्य स श्लाघं सवेसए बसर्वं स
मा पदांस्पदतया त्रिदिशालयस्मादेशाद्वध्रजोरदेशश्च तुषीस्तवीकरोति॥ अत्र हि॥ सकदूरस्वादुक्रमु
कनववीटीरसलसन्मुखोक्तवेश्मा घापदविविधदिव्यांवरधराः कनइलाकल्याघुमघुमितदे
हाश्चघसलैर्पुवानो मोदंते युवतिभिरमीतुल्यरतिभिः॥ १४॥ अत्र वध्रनामप्यन्यादेशं सौंद
र्य्य॥ तमस्त्वर्णसवर्णमंगकमिदं ताम्बोमहुश्चाधारः पाणिप्रासनवप्रवालसरणीवाणी सुधा
दल पोरणी वक्त्रं वारिजमित्रमुत्पलश्री स्तू चनेलो चनेकेवा घुज्जेरसुभ्रुवामवयवा पूनां नमोहाव
हाः॥ १५॥ कृशांगः॥ सत्वमेवं तथापि नैते साः सवस्तूपभोयचतुरः॥ तथा हि॥ क्रीडामारव्यातिकार
वती विधुदाभाः कृशांगीः क्रीडापोग्येप्यहरहस्समयेगेरुएव त्यजंतः नित्यासक्तानिरूपममणीश्रेणीवा
णीज्यलाभेवंभ्रम्यंते वहुदिनपरीप्राप्य देशांतरेषु॥ १६॥ विश्वावहः॥ मंदमनीषस्तए षच्छहषा
णांग्रणविशेषए वनतु दोषः॥ श्लो०॥ देशोदेशो । किमपि कुतुकादद्भुतं लोकमानानास्संपाद्यैवडवि

से कीर्तिहत्या ॥ २८ ॥ पुनस्समस्तमनुमेयं भगवंतमुद्दिश्य ॥ कंसध्वंसयते मुरं तिरयते हंसं तनयाहिंसते वाणं दी
णयते वकं लपयते यो इंद्रं परं लुंपते मोमं स्नामयते बला द्वलामिदो गर्वपराकुर्वते ल्कीष्टं शीघ्रगणं प्रण
म्रमवते कुल्लापतु मन्न मः ॥ २९ ॥ इति सद्दूरं विमानमानपन् वनजनपदसरित्क्रि रिप्रमतीन वेद्य
सविस्मयमीश्वरमुद्दिश्य ॥ श्लो ॥ कात्यो वधीः कति तह न्का तिवामहीध्रान्का त्यं वुधीन्कति नदीः क 15
तिपुंसएतान् क त्यंगना स्त्वमसृजः कतिनापि देशान्मन्येत वैषम हिमानहिमाति वुद्धो ॥ ३० ॥ इत्यन्य
तो गच्छन्नुरतो वलोक्य वकुमानं ॥ श्लो ॥ महाराष्ट्राभिख्यो मधुरजलसांद्रो निरुपमप्र काशो देशो
यं सुरपुरनिकाशो विजयते यह स्याय त्रामीगुणाजलधयः केपि विभवैस्समृद्धाश्चं तो मुकुरति पिपूजां द्धा
विदधते ॥ ३१ ॥ सर्वे भाक्कालीनं चारित्रं कथयासि अधुना किल कालिमाहात्म्याद्न्यादृशी रीतिः त
द्देशवासीनामासीत् तथाहि ॥ श्लो ॥ अपारे व्यापारे रहसि रहनयंतो शनदशाखपं ल्लानां संध्यां विद
धति न जानु स्वसमये त्यजंतः स्वां वृत्तिं द्विजकुलभवा ग्रामगणकी भवंतो हंतामी कथमपि च जीवं
ति वहवः ॥ ३२ ॥ किंच ॥ उपनयन विवाहाद्युत्सवैक प्रधानो कलिविभवतएषां कालभेदानभिज्ञाः

जारचौरशिरोमणेः कृष्णस्य जगदतिसंधातुरनुसंधानेन ॥ तथाहि ॥ श्लो० ॥ लुंठित्वा नवनीतमद्य सदने लो
लेक्षणो भक्षयन् गोपीभिर्धृतः कृष्यमाणस्त्वविधं नीतो मुकुंदस्तया लुंठे मा नवनीतमित्याभिहितोप्येतद्वि
न लुंठीकिमित्युक्तो मा नवनीतमेव हृतमित्याग्रोजन्यां न्यधात् ॥ २३ ॥ किंच ॥ अंसे सलीलमधिरोप्य शुकं
त्वहं त्वाफेण्याम्यया कुलदृशः कुतुकी मुकुंदः अंसंगतं शुककामिहापनयेति तस्या वाचं निशम्य सततं दशु
कमाचकर्ष ॥ २४ ॥ अपिच ॥ नीत्वा रात्रिं कयापि निशां मुररिपुः प्रातर्गृहानागतः त्वं मामूपराधिकः
पुनरिति प्रोक्तोपि पूर्वं मया कस्मादेवमभूरिति कृतहृषा निर्भर्त्सितो लीलया तव वाचैव सतताधिको
हमिति तां व्यामोहयन्मायया ॥ २५ ॥ विश्वावसुः ॥ वयस्य मैवं वादीः स हि परमपावनः सकलजगदं
दा हः संहरणे कृते कृतावतारो वैहृजनानंदनो निंदापदवीं दधान ॥ श्लो० ॥ असतत्वयाप्यभ्युदयस्य य वी
स्य जगत्स्वचरित्रं जगतः पवित्रं पुनः परस्मै पुरुषाय तस्मै समस्तनम्या यनमस्तनोमि ॥ २६ ॥ अस्य
खलु अत्युज्ज्वलं चारित्रमाकर्णयतां ॥ श्लो० ॥ चौरस्य चौर्यं जगति प्रतीतं चौर्यस्य चौर्यं न तु दृष्टपू
र्वं चौर्यादिकार्याणीव तत श्रुतानि कृष्णस्य मुक्तिं तिरनर्णं तमोर्तिः ॥ २७ ॥ किंच ॥ चित्रं विचित्रं जं
मिते कृष्णमेघे कं संप्रतापप्रापलोपं समभूद्धि ॥ आसीन्मुकुंदनिदाघप्रशांतिर्हं सो हिंसा मौन

॥३८॥ अन्यच्च॥ पृथुवीभृता त्वया नैश्रुतिहितपराणोऽस्य नियमादपूतानां स्पर्शो न वहनहृदो मीवि
जहृत:॥ सुराभ्यर्चीं कृत्वा पृथ्वी कृतमदं त्वन्नमनघं महाराष्ट्रे देशे विलसति महाने व हि गुणः
॥३९॥ किंच॥ चमूनिपमेन वा जनपदाधिकारेण वा द्विजवृजमुपवृजन्त्र भुपदं महता वृजः
नवृत्तिमिह पालयेयादि धतसुराणां ततो भवेयवनवेष्ठितं भुवनमेतदब्राह्मणं॥४०॥ पश्चाद्दे
षांतरं भवता भाषितं तदशेषमपि साधुजनोपकारेणापरिहीयते॥ श्लो०॥ अलं मंत्रसंहर्तुं मंहः
प्रकर्षीनृपएकोपि विप्रप्रवेकोपकारः कठोरः कुठारः किले को पितिग्मो विनिर्मंतु मीष्टे वि
षद्रूननेकान्॥४१॥ कृष्णानु॥ अस्त्येवमपाप्यत्र त्वया नां माघेतरवर्णप्रभवानामपि पुन
रति दुस्सहं चेष्टितं॥ श्लो०॥ देशे देशे लंपटाः पर्य्यटंतो भंजं भंजं ब्राह्मणादीनशेषान् हारं हारं
हंत सर्वं स्वमेषां पापारतेस्वोदरं पूरयंति॥४२॥ विश्वावसुः॥ सत्यमेवमपापि सहनीयमे
तेषां चेष्टितं तथाहि॥ श्लो०॥ मा पापाचं वुतपा भयावहगतिः प्रत्यार्थि पृथ्वीभुजां माहाराष्ट्र
भटघटाकुठारणपटुः नोपर्य्यटष्येत चेत् देवब्राह्मणवर्गानिग्रहकृतो देशांस्तुरुष्काद
मे निष्प्रत्यूहमनोर॥ थ्या वितनयुर्निर्दैवभूमीसुरान्॥४३॥ ततश्च॥ देवव्रतो गीसुरहित

17

वि जहति न कदाचिद्वेदपाठे क्वापि येपि यान्ति च यवनानीवाचकाभ्यासमेते ॥ ३३ ॥ अपि च ॥ अज्ञानामवि
रामनलौकिकवचोभाजामनीशाश्च नमंत्रोच्चार एवापर्यवसितं मौनव्रतं कर्म तु आम्नायव्यपलेखने ननय
तां कालानशेषानहो पारंपर्यपतद्दृशामिहन्नणां व्रस्त्रलुप्तमन्यादृशं ॥ ३४ ॥ कुत्तेः पूर्वे यवनवितते भूते
त्यकृत्यातिकर्तुं विक्रीणीते निजमपि वपुर्वेतने रेतदास्तां वि श्रोभ्रत्वाप्यहह गणानाने धृतेर्वं चयित्वा
स्वर्णस्तेयं रचयति पुनः स्वामिनां पोषकाणां ॥ ३५ ॥ अहो वत कालिमहिम्नास दसद्विवेकवैधुर्यम
खिलजनानां ॥ श्लो० ॥ ये मुष्णन्ति निशि प्रविश्य भवनं ये वा बलात्कानने नैते त्वाभिधनं हरन्ति न नुता
न्निंदंति चोरा इति सद्यो हत्वा हरन्ति पोषकधनं संख्यादिपर्यस्यये कष्टं ता नृपवंचकानपि गुरून् कुर्वन्ति
सर्वे जनाः ॥ ३६ ॥ अयं च खल्वनुपमो देश इति त्वद्रुक्तं युक्तमेव यदत्र खल्वसेनापि स्तिध्याति महती प्रति
ष्ठा ॥ श्लो० ॥ वेदव्यासस्स इह दशयो वेदवेदान्तराणि श्लोकं त्वेकं पठति यः स त्वयं जीव एव आप
स्तं वस्सके लकलयेत्सम्यगो पासनं यः कष्टं शिष्टानातिकृति कलौ कार्यमन्वं तिविद्याः ॥ ३७ ॥ वि
घ्वावत्सुः ॥ किमत्र मद्गुरुष्वेव दोषम् द्धोषयामि ॥ श्लो० ॥ अत्रापि संति बहवः कालिताग्निहोत्रा शास्त्रा
र्थबोधकुशलाः कियतां गतिमंतः । अंतर्मुखो स्ततमात्मविदो महान्तो निर्धूतवासविषयानियमांतनिष्ठाः ॥

षां स्फारं तरं हंति परमोहरीमभक्तिरेका एकोपि राघवशरः किल सप्ततालान् शैलान् रसातलमपि त्वरया विभे
द ॥४९॥ धुनोति निविडं तमः परिलुनाति पापाटवीं तनोति च मनोरथानुपचिनोति नानोत्सवान् अन
क्ति च पुनः पुनः ननु मनस्सु धानीजरे र्व्दन नास्ति परिपक्तिमं दृढ गौरीशशक्तिः शुभा ॥५०॥ किं बहुना ॥ पूतां
गानां च एव गंगादि सिंधुस्नानानां नानातीर्थयात्रापराणां दारागारतपत्यवैराग्यभाजां सारामिश्रैरादरः कार्य्य ए
षां ॥५१॥ इति विमानमन्यत स्वमानपरं निपुणं निरूप्य ॥ सुशोभनं क्रमकरैर्हंससेवितो जीवनार्थिभिः मध्य
स्य वाडवो राजत्यांध्रदेशे नदीश्वरः ॥५२॥ कृशानुः ॥ अपि किं प्रशंसस्यप्यातमर्य्यादमनुं देशम ॥ पश्य ॥
ग्रामे ग्रामे निवसति चिरात्स्वामिभावेन शूद्रो म्लेच्छो भूत्वा पठति गणनां ब्राह्मणस्तस्य पार्श्वे वेदाध्यायीस
द्य वमरौकोपिकाश्चिद्यदि स्यादत्र मन्त्रप्रकारे कारणे वर्तते सो नियुक्तः ॥५३॥ किं च ॥ महाराष्ट्रेषु दृष्टदोषा
प्य ग्रामादि देशव्याः ॥ विश्वावसुः ॥ वयस्य मैवं वादीः ॥ श्लो० ॥ मानामयवृत्तमखैरनयैरिहा मीमावाजिगी
षतवचोभिश्चिरंतनानि वेदेषु भक्तिरवनी त्रिदशेषु चैषां विश्राणनं च विविधान्विधुनोति दोषान् ॥५४॥
पश्यता वदेषां भाग्यवत्तां ॥ रोमावल्यातपनसुतया रम्यहारघुनघाह्यातुंगस्तनगीरिजुषो नाभिवा
पीमनोज्ञाः मूमेर्मूर्तीरिव वसुमती भुंजते भाग्यवंतः क्षोणीपाला द्रविडजनाः काममांध्रीपुरंध्रीः ॥
५५ ॥ शरू एवेतत् ॥ कैवाकल्पतरोर्गुणस्तु मनसां यस्याश्रितानामहो सारांशान्हरतं प्रसह्य मधुपान्यत्ते

कृते दारित भ्रेष्व पंक्तिर्महांसमाक्रमणमपि महाराष्ट्र यस्य चेष्टा व्याधिक्ष्टः प्रातिस्ति कृतां व्यक्तमग्रो
षधानां कायारोगापनापिहृदयैः कारवं मर्ष णीयम् ॥४४॥ इत्यन्यतो विमानं गमयन् अग्र
तो दृष्ट्वा कहमेव हृदवःसमवे तामानुषामागीनव्यवह न्यंति निपुणं निरूप्य स श्लाघम्॥ श्लो॰॥ 20
अंगान्वंगान्कलिंगानथमगधकुरून्केशलान्केकयान्वाकाश्मीरान्कुंतलान्चापवनजन
पदान्किंच पांचालदेशान्नेपालान्कोरलान्वा कति च न कृतिनः पांड्य तुंडीरचैलान्कर्णा
टांश्च रगत घटनालंपटाः पर्यटंति ॥४५॥ कृशानुः॥ अयोकिमेतान्निंदनीयानभिनंदसि॥ना
ति नाजातं भवान्नेकालिव लादेकीभवंतो नरा वैराग्यामिनपंचिराद्विदधतो वर्णाश्रमत्यागिनः निर्धूता
नघवैदिकप्रणमनानि ष्किंचना वंचनादत्ता दित्यादि दिक्षु कुदृतिमत्तपे मित्ताटनं कुर्वते॥४६॥किं
च॥ विमलचरिता विश्वामित्रादयः परमऋषयो वरुणभिरन्नु लेश्रीह्लाण्वंयत्नपोभिरूपार्जयन्नत
दिह जन्तो जन्म प्राप्तं त्रयीविशु स्वेच्छमीच्छ ह कातिरश्चीत्याखंडेषु प्रविश्य पहतजनाः॥४७॥ वि
प्रवावस्तुः॥ कथमरे हरे भक्तिसुविरक्तिष्वप्यमीषु सन्नह्यसि॥ दोषेभ्यो नैव भेतव्यं दृष्टाश्चैत्कृति
रच्युते तिमिरेभ्यो हि नभयं दीपश्चेत्वलभ्यते महान्॥४८ किंच॥ दुःखं च जन्मचरितं च दृष्टामवि

कर्ण

नीट देशोयः पूर्वं देशमभूष पनसएषसां प्रतंपश्यच दृष्टोर्भ्रु षणायते ॥६२॥ लोचनानेचनकां किल
देशस्यास्य रामणीयकं प्रतिनगरं मिहारामां प्रत्याराममंपचोलिमाः क्रमुकाः प्रसवाः प्रतिक्रमुकम
प्युत्सर्पति मधुततिं प्रतिप्रसवं ॥६३॥ प्रतिमधुबिंदुमलिंदाः प्रेंखंतिप्रतिमिलिंदमारावाः प्रत्या
रावं सुदृशां मदाउदाराः प्रतिमदं मदनः ॥६४॥ कृशानुः ॥ हंत कथमभिनंदामि निंदनीयममुं देशम
तथ्याहि ॥ वेदवैदिकविद्वेषदूषिता मस्म दूषिताः ॥ चंडालस्त्यत्र पाखंडा लिंगालिंगितवत्ससः ॥
६५॥ आकर्णयतावदन्यदप्यमीषामपचरितं ॥ श्लो॰ ॥ शीरः पुरारेर्द्विजराजपाददि व्यामतेतस्ति
रूमितीर्थ्य ये वयल्लड्राक्षमे लिंगपरा स्वयंतनश्च पादतोये स्क्लयपंति कष्टम् ॥६६॥ विश्वावसुः ॥
वं सर्वे मैं माक्षिप्ताः पदास्मिन्देशे पदुष्टोलप्रभृतीनि दिव्यक्षेत्राणि संदृश्यंते ॥ श्लो॰ ॥ दुरितमवनता
नां दुर्निवारं निरुध्दन्रहितमविधिरतंडैः सेव्यमानो मुनींद्रैः यदुगिरिरयमिंघे यत्र नारायणात्मा नि
वसति किललक्ष्मीनीलमेघः प्रवर्षन् ॥६७॥ तमभ्युमेधं ॥ यदुगिरितटधाराराजमौलिपरिस्फुर
न्माणिगणमहोदारानीराजितांघ्रिसरोरुहानवजलधराकारानारायणस्वरूपमस्थितानि रवीधि
दपासारासाराजनेपरदेवता ॥६८॥ पुनस्तस्मिलपम ॥ पः भुपीदवस्तामत प्रह्लन्यपराव मोत्र

प्र

राम

महामोदतः कर्णेत्वर्जुनकीर्तिहानिपरतोकालांबुदे गर्जनं नीरंध्रंपुनरंध्रदेशा नृपतिब्बात्तेनघंस्पर्शनं॥
५६॥ समंतादवलोक्य अहो कृष्णगोदावरीमध्यमध्याशीनानानामनमीषां वेदिकानामभिनंदनीयो यम
नपायः संप्रदायः॥ श्लो०॥ निगमपाठपराकृतदुष्कृतानपविदोवहवोत्रधरासुराः प्रतिवसंतमपा
तमखोत्सुखं प्रतिवसंतिमुकुंदपरायणाः॥५७॥ अत्र त्यानामाधिकारव्यापारानिरतानामप्यपंचेल्वक
लंकोतिपमः॥ श्लो०॥ आश्रयितव्योनरपति राजेंयितव्यानिमहीविचाति आरब्धेंवितरणमानेतव्यं यशो सं
दशापिदिशः॥५८॥ कृशानुः॥ समंतादवलोक्य हंत संततमत्यंतदुरितापवनाः एवतावदमीषु विषयेषु प्राचु
र्य्यतः पर्य्यटंति॥ पश्यसखे॥ श्लो०॥ अवनावतीतपवनाश्च शोभिनो भवनागशापि भवनावम द्विं नंसवना
दि धर्म्मलवनाय दीक्षितापवनाश्च रंति भुवनातिभीषणाः॥५९॥ विश्वावसुः॥ सत्यमेवमप्यात्वे तेषु तु ह
त्का पवनादिषु अनन्यसाधारणविक्रमगुणमनुगृह्णाम ॥ श्लो०॥ पुष्पापप्रमिलंतु हंत पटवो योधास्तह
स्राधिकाः पद्येकोपि बलात्तु हक्कापवने ध्वाहटघोटोभटः निस्त्रिंशत्प्यरीकंपयन्त्वकटकान्निष्क्रामति
क्रोधतस्तस्वैतेकृपणस्तन्त्यशरणाः स्वादंति सीदंतिच॥६०॥ किंच॥ पिवंतुमदिरामभीपरितुदं
तुदेशानहो हंतुपरंसुंदरीरपलपंतु वेदानपि तथापि च महाधांगणे त एवदेवमुल्लातनुंहटादिदध
तेमहत्तरकपाटिको द्घाटनं॥६१॥ इतिश्रीमप्यानमन्य तस्पंदयन् अग्रतो दृष्ट्वासप्रत्याभिज्ञांक

स्तुत वा हनास्थितपते इंद्रिशिर्विमुक्तिप्रदा तस्मिंस्त्वं च समस्तपापहृदिति प्रत्येति विद्वानपि ॥१६॥ पश्य
तावत्कालिकालनरपालस्य गृहस्थेषु प्रवेशं मित्वा पदपातं च ॥ श्लो॰ ॥ भित्त्वा कष्टमटंति कुत्तिमन्
तये पादौगतैः क्लेशयंत्या कृत्वा शीघ्रैः पटैश्च गृहिणो जीर्णे गृहे शेरते राजन्त्यत्र पटां प्रशस्ता शी
विकारो हा गृहिभ्यो नंदाश्च वक्त्रं दृढमेतोऽस्तीति तुष्टो धन्या हि संन्यासिनः ॥१७॥ अन्यच्च ॥ अनभ्य
स्य वेदान् हो शास्त्रवादान्यत्र तः स्फुटं येव ते तन्मनस्याः अधीशानमाहृत्य तत्क्रतुपपूजापरा लोन राणां
पदं ते भजंते ॥१८॥ किंच ॥ एकादश्यां कालयोर्हो महानादे धामाग्निर्लौकिकत्वं यदा वा तस्मादेवां व
र्षा हिंसानिवृत्त्येप्या दुत्कृष्टः पिष्टपशुवादयोपि ॥१९॥ विष्णुवाक्यं ॥ किमरे केशवभक्तिप्रकर्षवदीप्तान्वि
नां श्रानपि दूषयसि सिद्धांकि लमध्ये सिद्धांतनिष्ठानामियं हृदयं जनी रीतिः ॥ श्लो॰ ॥ आबालस्य विरोस्थिरं रं
हरिदिने शुद्धोपवासं व्रतं नित्यं वसुमहद्दिवं विदधते नारायणाराधने श्लाघ्या भागवतेषु भक्तिर
सिता स्वश्च येषां हृदा शास्त्रे साच गृहदिति न चीतिं सा खेषु माखेषु किं ॥२०॥ एतद्गुह्यं पतितां पुन
रेषा मा कालीतदोषवेधुर्यात्शुभचर्या ॥ श्लो॰ ॥ दनुजमिदमिषेकेस्तत्पुराणवल्लोकैः पुनरप
हृतमोहैः पुण्यपर्वानगाहैः भवकदनविदूरैः श्रीवलिविपाविचारैः त्वाग मिवपतिवर्ष्याकालमे
ते न यंति ॥२१॥ पदपित्वया तदुपरि हूषण मुपन्यस्तं तदपि मदपि हितहृदये भोभवादृशेभ्य राम

पुनापादवल्लामृदयः कृत्यसमात्यहो ॥ ६९ ॥ स्रग्धरा ॥ कृष्णत्वात्सिमीन्यादीताजेन पूर्वं श्वेत द्वीपादाहृत
श्वेतमृत्स्नां धन्यानि त्वेधारयंतोऽत्र ललाटे माली मस्यं मानसं तं निर्भ्रजंति ॥ ७० ॥ किंच ॥ विस्तुपघाकलन
विश्रुतो यौविमलाशयः स्नातोत्रहत्येन काविः कंसारिभागीव ॥ ७१ ॥ इति विमानमितं त्रपरीस्यंदपस्नानं २५
दं ॥ रजतपीठपुंनेनु कांचनश्रीपामिदं गरुदद्भुतं इह वसत्स्रभरीति रहोवुधः पमेयोगत एव विराज
ते ॥ ७२ ॥ पुनस्तस्रग्धरा ॥ उच्चैर्द्विजेंद्रैरमितामिलाषाद्दासेवितो भुव्यभिर्जत्त कीर्तिः आनंदतीर्थोऽहु
य पमत्रकास्विदन्वर्यंन्नाविरभूद्द्विजेंद्रः ॥ ७३ ॥ कृष्णानुः ॥ अस्तु तावदेवमथाप्यदर्पदर्शनानुवर्तिना सी
मधुनातनानां द्विजानामतिबहुव आकर्णयतामपचारः सततमकृतसंध्योपास्ति भ्रलत्तशास्त्रस्स
वितीगतवाल्ये कैश्चसंध्यामुपास्ते तदापिम्नविनमान्यं मन्यते धन्यमन्यं सजाति विहितहानार्थ्य
संमाध्वसंघः ॥ ७४ ॥ किंच ॥ गायत्रीं सहसा जहद्भगवतीं यज्ञोपनीतं त्यजन्नुत्पंचान्विकं चाशीर्वादं विरक्ते
रवयंसंप्राप्त तुर्याश्रमः आहृष्टस्तु तुरीयापानमभयो हा हंत देशान्तरे स्वधानामपसंग्रहायविचर
त्येषोधुनी बांतहः ॥ ७५ ॥ अहोमहानेषव्यामोहो विदुषामपि कालिमाहात्म्यात् ॥ स्लो ॥ यस्यका
व्यवलोकनेन सवनस्नानं बुधैस्सर्पते यस्मान्नग्रहणे चानिष्कातितयाचांडायणां चोदितं तस्यप्र